

VICENÇ LOZANO *

L'última venjança de Diana

La mort de la princesa Diana fa difícil el futur de la monarquia a la Gran Bretanya. Els principals diaris britànics han criticat aquests dies amb una duresa inusual la fredor del comunicat de Buckingham Palace després de l'accident mortal de Diana i no han amagat que la gairebé mil·lenària Casa dels Windsor ha volgut restar brillantor a la cerimònia fúnebre de dissabte passat. Els últims sondatges d'opinió sobre la corona situen la institució a la baixa. Els britànics potser mai no deixaran de ser monàrquics, però no es limiten tampoc a assenyalar els *paparazzi* o un conductor alcohòlic com a únics culpables de les desgràcies de la princesa.

L'hereu de la monarquia, el príncep Carles, ja des de sempre molt poc popular, és vist ara pels seus ciutadans com un home fred, distant, un frau... per a una jove que segons tots els analistes es va casar per amor i mai no va ser estimada. El prestigiós comentarista del diari *The Guardian*, Jonathan Freedland, escrivia que “Carles o la seva mare podien haver fet un pas endavant i no l'han fet”. Aquest pas endavant hauria consistit a manifestar alguna cosa més que “l'enorme tristesa” en un breu comunicat llegit per un estirat portaveu del palau. Tota la premsa –fins i tot la més conservadora, com *The Times*– ha advertit a la reina que el seu futur és incert, tret que canviïn i es mirin al mirall de Diana. Però sembla massa tard perquè a aquestes alçades Isabel i Carles puguin canviar la seva inexpressivitat i arribar al cor dels ciutadans: el comunicat oficial de la mateixa reina, quatre llargs dies després de l'accident mortal de París, no ha fet efecte en l'opinió dels britànics.

Aquests dies no han faltat veus que demanen que Carles renunciï a la corona perquè sigui el príncep Guillem, que ara té quinze anys, qui hereti els atributs reials. És potser l'única i última oportunitat de tancar les esquerdes obertes en els fonaments de la monarquia. Guillem –fill del mite Diana– afirma que va jurar a la mare de venjar-la de tots els escàndols i que li faria justícia, si mai arribava a regnar. Els britànics –ara com ara– no semblen disposats a voler un rei que va contribuir a destruir una princesa convertida en objecte d'adoració popular.

Ha estat el primer ministre laborista, Tony Blair, l'única personalitat de l'estat que ha sabut captar (i també, per què no dir-ho?, capitalitzar) el sentiment popular; el fenomen mediàtic d'una princesa

que la majoria de britànics no volia veure més vexada, i menys encara després del seu tràgic final. Blair no ha aconseguit que la Casa Reial acceptés uns funerals d'estat, però ha lluitat contra la indiferència i els intents de minimitzar l'últim adéu a Diana.

Les campanyes de desprestigi de la princesa Diana pels serveis secrets britànics (el MI5), segons molts analistes i polítics, es podrien acabar girant contra els qui les han alimentades. La filtració de l'enregistrament de la famosa “conversa del tampax” entre el príncep Carles i la seva amant Camilla, les fotografies de Diana al gimnàs, o el fotomuntatge amb el seu antic amic íntim, James Hewit, porten –segons molts– el segell inconfusible dels serveis d'espionatge. A totes aquestes fosques maniobres, cal afegir-hi ara les hipòtesis d'una conspiració en la mort.

Al marge de les fantasies dels molts il·luminats que, a través d'Internet, veuen Diana com un Ovíni o parlen d'un complot ideat pels fabricants de mines antipersonals, el món àrab ha aportat elements que, si bé sempre s'han de situar en el terreny de la hipòtesi, resulten interessants.

El Foreign Office ha hagut de sortir al pas de les greus acusacions que han fet els mitjans de comunicació d'Egipte, l'Iraq o el dirigent libià Muammar al-Gaddafi, assenyalant els serveis secrets com a responsables de l'accident de Dodi i Diana. Es destaca sobretot el fet que hi hauria interès a evitar que el parastre del futur rei d'Anglaterra fos musulmà, Dodi al-Fayed. El fet que es rumoreja que Diana es volia convertir a l'islam ajuda també l'agència oficial egípcia Mena a defensar la tesi de la “conspiració racista”.

Sigui com sigui, res no ajuda la monarquia britànica a superar la crisi. Mentre als països de l'est són cada cop més les veus que reclamen el retorn dels hereus dels antics monarques emmig del caos neoliberal, i als països nòrdics fins i tot alguns reis o reines no veurien amb mals ulls de plegar, a la Gran Bretanya, la Casa Reial per excel·lència, ha topat amb una bomba d'acció retardada. El seu nom és Diana de Gal·les, “la princesa del poble” com la va anomenar Blair, una noia tímida, inexperta i ingènua que ha acabat provocant amb la seva mort que el 1997 sigui un altre “annus horribilis” per a la Casa dels Windsor.

*Periodista

